

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 709/2015
27.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Драган Радишевић, адвокат из ..., против туженог ББ ДОО, Друштво за производњу, трговину, посредовање и услуге из ..., које заступа Томислав Дикосавић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа и враћању на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2630/14 од 19.11.2014. године, у седници већа одржаној 27.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2630/14 од 19.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 179/2013 од 10.07.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА и поништено решење бр. ... од 26.03.2013. године против туженог ББ ДОО, Друштво за производњу, трговину, посредовање и услуге из ..., као незаконито и одлучено да се тужилац АА враћа на рад код туженог на основу уговора о раду од 01.01.2011. године, у року од 8 дана. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове радног спора у износу од 88.500,00 динара, у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2630/14 од 19.11.2014. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 179/13 од 10.07.2014. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је оценио да ревизија није основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог на основу уговора о раду закљученог 01.01.2011. године, по ком ће тужилац обављати послове асистента квалитета у ... и друге послове по налогу директора. Тужиоцу је 14.03.2013. године дат налог да иде у просторије фирме ... у ..., како би извршио проверу квалитета одређених сировина ближе наведених у налогу, као и проверу готових каблова. Тужилац је отишао у ..., али није извршио налоге који су му дати, већ се аутобусом вратио у ... и затражио дозволу за излазак ради одласка лекару, што тужени није одобрио. Тужилац је радно место ипак напустио и отишао у Здравствену станицу ..., где му је указана медицинска помоћ и издата потврда о наступању привремене спречености за рад почев од 14.03.2013. године, до 29.03.2013. године. Тужилац је доставио потврду туженом, који ју је запримио 18.03.2013. године. Тужени је 14.03.2013. године донео упозорење о постојању разлога за отказ које је тужиоцу достављено док је био спречен за рад и тужилац се није изјаснио. Тужени је 26.06.2013. године донео спорно решење о отказу уговора о раду, на основу члана 179. тачка 3. Закона о раду, јер је тужилац прекршио радну дисциплину, тако што је одбио да поступи по налогу надређеног (дана 14.03.2013. године одбио да изврши превентивну проверу квалитета сировина и без знања и одобрења надређеног дана 14.03.2013. године у 12,45 часова самовољно напустио радно место, односно просторије туженог).

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право и то члан 179. став 1. тачка 3. и члан 103. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05, 61/05,54/09) усвајањем тужбеног захтева.

Ревизијом се неосновано истиче да је тужилац злоупотребио боловање у циљу оправдања непоштовања радне дисциплине. У случају сумње на злоупотребу боловања, тужени је имао могућности да у смислу члана 103. став 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05, 61/05, 54/09) поднесе захтев надлежном здравственом органу ради утврђивања здравствене способности запосленог, што није учинио, па ревизијом неосновано оспорава веродостојност медицинске документације тужиоца. Нижестепени судови су правилно прихватили потврду о наступању привремене спречености за рад тужиоца од 14.03.2013. године до 29.03.2013. године, јер је издата у оквиру редовног пословања надлежних здравствених установа, снабдевена печатом надлежне здравствене установе, а тужени потврду није оспорио у смислу цитиране одредбе.

Другостепени суд је правилно закључио да напуштање радног места тужиоца 14.03.2013. године и неизвршавање радног налога не представља оправдан разлог за отказ, у смислу члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, („Службени гласник РС“ 24/05,61/05,54/09), јер се не може говорити о акту недисциплине када тужилац због болести није био у могућности да изврши налог, морао је да се обрати лекару, а претходно је покушао да добије одобрење туженог, дакле радно место није напустио без знања туженог. Зато је правилно одлучено усвајањем тужбеног захтева, поништењем отказа и враћањем тужиоца на рад, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05,61/05,54/09).

Из наведених разлога, применом члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**